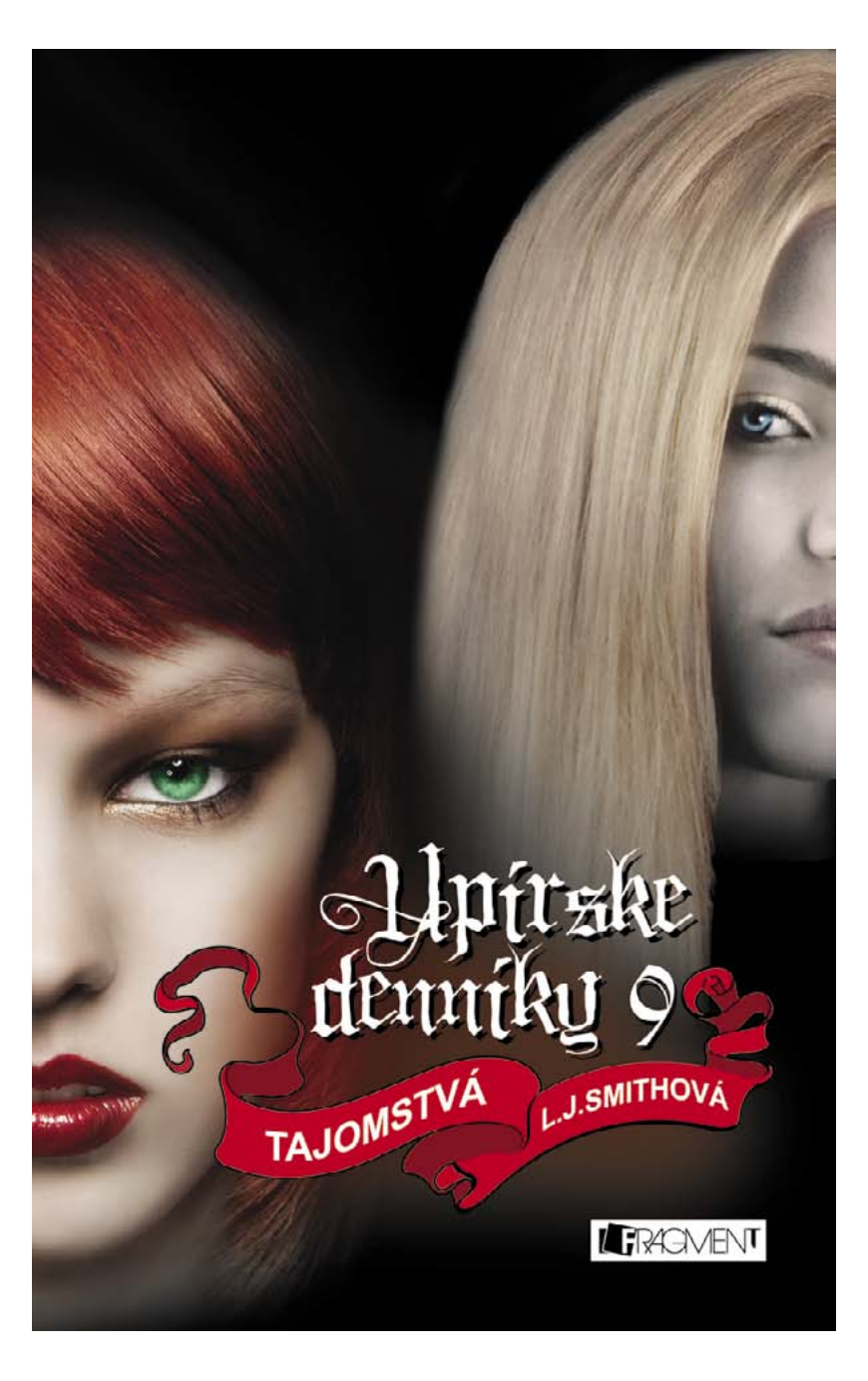

Upírske denníky 9

TAJOMSTVÁ

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

L. J. Smithová

Upírske denníky 9 – Tajomstvá – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Milý denníček!
 „Tak veľmi sa bojím, že sotva udržím
 pero. Písmená spod neho vychádzajú
 skôr tlačené ako písané – takto sa mi menej chveje ruka.

Pýtaš sa, čoho sa bojím? A keď odpoviem, že sa bojím
 Damona, asi mi neuveríš, lebo vieš, aké to medzi nami
 bolo len pred niekoľkými dňami. Na vysvetlenie musíš
 spoznať niekoľko skutočností.

Už si niekedy počul vetu Stávky sú zrušené?

Znamená to, že sa môže stať čokoľvek. Naozaj. Takže
 ešte aj človek, ktorý vypočíta pravdepodobnosť a prijme
 stávky, napokon musí vrátiť peniaze. Pretože všetko za-
 miešala jedna divoká karta. Situácia je taká neprehlad-
 ná, že už nemožno ani len prijať stávku.

Takto som skončila ja, a preto mi srdce bije v krku,

pulzuje mi v hlave, v ušiach, v končekoch prstov. Vyplašene.

Stávky sú zrušené.

Vidíš, aj tieto tlačené písmená sú roztrasené. Čo ak sa mi budú takto triasť ruky, až za ním pôjdem? Čo ak mi spadne podnos? Damon sa rozčúli a môže sa stať naozaj čokoľvek.

Asi to neviem poriadne vysvetliť. Mala by som zdôrazniť, že sme sa vrátili: Damon, Meredith, Bonnie a ja. Boli sme v Temnom rozmere a vrátili sme sa domov. S hviezdou gulou. A so Stefanom.

Stefana dostali do toho odporného podsvetia Shinichi a Misao, dvaja líšči súrodenci, zlí duchovia, kitsune. Nahovorili mu, že v Temnom rozmere prestane byť upírom a znovu sa premení na človeka.

Oklamali ho.

Zanechali ho v páchnucej väznici bez potravy, bez svetla, bez tepla... až sa ocitol na pokraji smrti.

Damon – ktorý bol vtedy celkom iný – pristal, že nás tam za ním dovedie. Temný rozmer! Ani sa nedonútim, aby som ten strašný svet opísala! No najdôležitejšie je, že sme Stefana našli a objavili sme aj dvojité líšči kľúč, ktorým ho bolo možné vyslobodiť. Chudák chlapec, vyzeral ako živá mŕtvola. Museli sme ho z väznice vyniesť na jeho vlastnom slamníku, ktorý potom Matt spálil, pretože bol plný hmyzu. No tej noci sme ho okúpali a uložili do

postele... a potom sme ho nakrmili. Áno, našou krvou. Zúčastnili sa na tom všetci prítomní ľudia okrem pani Flowersovej, ktorá vyrábala liečivé obklady, pretože Stefanovi takmer spod kože vytrčali kosti.

Až tak ho vyhladovali! Zabila by som tých dvoch vlastnými rukami – alebo aj krídlami, no hoci viem, že existuje aj zaklínadlo krídel zničenia, neviem ich privolať.

No aspoň som videla, ako Stefana občerstvila ľudská krv. (Priznávam, že som mu dala niekoľko dávok navyše a musela by som byť hlúpa, keby som nepriznala, že moja krv je iná ako krv druhých ľudí – je omnoho výživnejšia a Stefanovi úžasne pomohla.)

Stefan sa tak zotavil, že ráno zišiel po vlastných nohách dole a poďakoval pani Flowersovej za obklady.

Zato my ľudia sme boli úplne vyčerpaní. Ani sme nevládali myslieť na tú kyticu, pretože sme netušili, že je v nej ukryté niečo zvláštne. Pri odchode z Temného rožmeru nám ju daroval jeden kitsune – priateľský biely kitsune, ktorý bol v cele oproti Stefanovi, keď sme plánovali jeho útek. Kitsune, bývalý spoluväzeň, dal tie kvety Stefanovi.

V to ráno však vstal Damon prvý. Samozrejme, že bratovi nemohol dať svoju krv, no som presvedčená, že keby to šlo, ochotne by to urobil. Taký bol vtedy Damon.

Preto ani sama nerozumiem, ako to, že sa ho teraz tak bojím. Ako sa môžem báť niekoho, kto ma božkával...

nazýval svojím miláčikom, srdiečkom a princeznou? Kto sa so mnou smial a oči mu pri tom šibalsky blýskali? Kto ma objímal, keď ma obostrela hrôza, opakoval, že sa nemám čoho báť, pretože je so mnou? Kto na mňa len pozrel a už mi čítal myšlienky? Kto ma chránil, hoci za cenu vlastnej bezpečnosti?

Damona poznám. Poznám jeho chyby, ale viem aj to, aký je vnútri. Celkom iný, ako ho mnohí vidia. Nie je chladný, arogantný ani krutý. Tak sa len tvári, sú to masky, ktorými sa bráni pred svetom. Oblieka si ich ako odev.

Problém je v tom, že netuším, či to sám o sebe vie. Navyše je teraz zmätený. Čo ak sa zmení a tie masky sa stanú jeho pravou prirodzenosťou?

Chcem tým povedať, že v to ráno bdel iba on. Len on si uvedomil, že je tam tá kytica. A Damon je rozhodne veľmi zvedavý.

Zbavil kyticu mágie, ktorá ju chránila, a uvidel v jej strede čiernu ružu. Damon už roky pátral po čiernej ruži, ale myslím, že iba preto, lebo ju chcel obdivovať. A keď ju zbadal, privoňal k nej... a bum! Ruža zmizla!

Damonovi sa zakrútila hlava, prišlo mu zle, stratil čuch a otupili sa mu aj ostatné zmysly. Vtedy zasiahol Strelec. Ach, ani som ho nespomenula! Strelec je vysokánsky upír, krásny ako bronzová socha, ktorý nám všetkým nezištne pomáhal. Strelec mu prikázal, aby do pľúc nasal vzduch a aby ho tam zadržal.

Pretože tak musia dýchať ľudia.

Neviem, koľko Damonovi trvalo, kým si uvedomil, že sa z neho naozaj stal človek, že to nie je žart a nedá sa to zmeniť. Čierna ruža bola určená pre Stefana, ktorému by splnila sen – znovu žiť ľudským životom. A keď si Damon uvedomil, že ruža zmenila jeho...

Videla som, ako sa na mňa v tej chvíli pozrel. Ako ma v duchu zaradil k ľuďom – k tomu druhu, ktorý nenávidí a ktorým pobáda.

Odvtedy som sa mu už neodvážila pozrieť do očí. Viem, že ma ešte pred niekoľkými dňami ľúbil. Nevedela som, že z lásky sa môže stať... nuž, to všetko, čo teraz cítí aj k sebe.

Asi si myslíš, že Damon by sa poľahky mohol znovu stať upírom. No on chce mať aj takú moc ako predtým a nik na okolí nemá rovnako silnú krv, aby si ju s ním mohol vymeniť. Ešte aj Strelec zmizol, kým ho o to Damon stihol požiadať. A tak Damon zostáva volky-nevolky človekom, až kým nenájde nejakého silného a rešpektovaného upíra a kým ho neuprosí, aby ho premenil.

Zakaždým, keď pozriem Stefanovi do smaragdových očí, sú plné dôvery a vďačnosti. Lenže aj vtedy cítim brôžu. Hrôžu, že mi ho znovu vezmú – rovno z náručia. A brôžu, že zistí, ako sa zmenili moje city k Damonovi. Dlho som si neuvedomila, čo pre mňa Damon znamená a nemôžem... nemôžem tie city nijako zmeniť... aj keď ma Damon teraz nenávidí.

Dopekla, zase plačem! O chvíľu mu musím odnieť večeru, pretože už určite umiera od hladu, no keď mu Matt čosi ponúkal, Damon doňho hodil celý podnos.

Prosím ťa, Bože, prosím, nech ma prestane nenávidieť!

Viem, že som sebecká, pretože sa trápim tým, čo je medzi mnou a Damonom. Pritom vo Fell's Church je situácia horšia ako kedykoľvek predtým. Každý deň rastie počet posadnutých detí, ktoré desia svojich rodičov. Rodičia sa na ne čoraz väčšmi hnevajú. Ani na to nechcem myslieť. Ak sa rýchlo niečo nezmení, naše mestečko dopadne tak ako iné mestá, ktoré Shinichi a Misao poctili svojou pozornosťou – a priviedli do záhuby.

Shinichi... Ten nám toho narozprával! Obvinil nás, že sme si navzájom kadečo zatajili. Pravda je však taká, že neviem, či chcem počuť riešenie niektorej z jeho hádaniek.

Aspoň v jednom sme mali šťastie: pomáhajú nám Saitouovci. Spomínaš si na Isobel Saitouovú, však? Keď bola posadnutá, poprepichovala si celé telo. Odkedy sa zotavila, je našou dobrou kamarátkou a na našej strane stojí aj jej mama, pani Saitouová, a jej stará mama, Obaasan. Máme od nich amulety, zaklínadlá na ochranu pred zlom, napísané na papierikoch, ktoré možno na kadečo prilepiť, alebo aj na kartičkách. Azda jedného dňa budeme môcť toľkú pomoc nejako splatiť.

Elena Gilbertová neochotne odložila pero. Ak zavrie denník, bude musieť čeliť všetkému, o čom písala.

No nejako sa dovliekla do kuchyne a prevzala od pani Flowersovej podnos s večerou. Starenka ju ešte povzbudila úsmevom.

Keď zamierila do zásobárne penziónu, všimla si, že sa jej trasú ruky a obsah podnosu cvendží. Keďže zvnútra sa do zásobárne dostať nedalo, kto chcel vidieť Damona, musel vyjsť z hlavnej budovy a prejsť k prístavku, čo hranil so zeleninovou záhradkou. K Damonovej nore.

Elena prešla cez záhradu a pozrela bokom na jamu uprostred záhona s angelikou. Tam sa tajila brána, ktorou sa vrátili z Temného rozmeru.

Pri dverách zásobárne zaváhala. Chvela sa a bolo jej jasné, že takto sa Damonovi nemôže ukázať na oči.

Uvoľni sa, prikázala si v duchu. Mysli na Stefana.

Stefan upadol do depresie, keď sa dozvedel, že zo zázračnej čiernej ruže nič nezostalo, ale postupne sa pozbieral. Vrátila sa mu zvyčajná skromnosť a dobromyseľnosť, často hladil Elenu po líci a opakoval jej, aký je vďačný, že smie byť s ňou. A viac od života ani nechce. Čistý odev, normálne jedlo – sloboda. Za to všetko sa oddá bojovať, ale najdôležitejšia je Elena. Elenu tým rozplakal.

Veľmi dobre vedela, že Damon je iný ako jeho brat a nemá v úmysle zostať taký, aký je. Je schopný urobiť a riskovať čokoľvek, len aby sa znovu stal upírom.

Jedno riešenie navrhol Matt – hviezdnu guľu. Matt nerozumel fungovaniu gule ani čiernej ruže, kým mu nevyšvetlili, že táto hviezdna guľa, ktorá zrejme patrila zlej Misao, obsahuje väčšinu jej Sily. Guľa hltala životy, ktoré si na svoje konto pripisovala jej majiteľka. Čierna ruža bola zrejme vytvorená z tekutiny, čo pochádzala z podobnej hviezdnej gule – ale nikto netušil, koľko tej tekutiny treba a s čím sa má prípadne ešte skombinovať. Matt sa zamračil a opýtal sa: „Ak vie ruža premeniť upíra na človeka, nedokáže hviezdna guľa premeniť človeka na upíra?“

Elena nebola jediná, ktorá zbadala, ako Damon pomaly dvíha hlavu a ako sa jeho žiariace oči presúvajú po miestnosti až k hviezdnej guli plnej nadprirodzenej Sily. Takmer počula jeho myšlienky. Matt sa mýli, a predsa... Len na jedinom mieste môže človek počítať s tým, že stretne mocných upírov. V Temnom rozmere, kam sa dá dostať cez bránu ukrytú v jednom zo záhonov okolo penziónu. Brána však bola teraz uzavretá... potrebovala by prílev Sily.

Damon na rozdiel od Stefana nedbal na to, čo sa stane, ak bude musieť použiť všetku tekutinu z hviezdnej gule – a tým spôsobiť Misao smrť. Napokon, to ona s bratom zanechala Stefana vydaného na milosť a nemilosť mučiteľom.

A tak sú všetky stávky zrušené.

Bojíš sa, priznaj to, povedala si Elena. Damon je v tej miestnosti už takmer päťdesiat hodín a ktovie, aké plány spriada, aby sa zmocnil hviezdnej gule. No niekto ho musí dostať von – a ešte si priznaj aj to, že tým niekým musíš byť ty.

Elena stála pred dverami tak dlho, že jej zmeraveli kolená. Zhlboka sa nadýchla a zaklopala.

Nič sa neozvalo a vnútri sa ani nezažalo svetlo. Damon bol človekom. A vonku sa stmievalo.

„Damon?“ Malo to byť zavolanie. Vyšiel z toho šepot. Nič. Ani slová, ani svetlo.

Elena naprázdno preglgla. Musí tam byť!

Zaklopala silnejšie. Nič. Napokon skúsila kľučku. Vystrašilo ju, že dvere sú odomknuté a za nimi zívá vnútorný šok taký temný ako noc. Ako podsvetie.

Na šiji jej jemné vlásky vstali dupkom.

„Damon. Idem dnu,“ hlesla, akoby sa chcela tichým hlasom presvedčiť, že dnu aj tak nikto nie je. „Budeš ma na pozadí dvier jasne vidieť. Ja neuvidím nič, takže si vo výhode. Nesiem podnos s veľmi horúcou kávou, s kek-síkmi a tatárskym biftekom bez príchutí. Vôňu kávy by si už mal cítiť.“

No bolo to zvláštne. Elene zmysly vraveli, že priamo pred ňou nikto nie je, nik nečaká, či doňho narazí. Dobre, pomyslela si. Najskôr malé krôčiky. Prvý. Druhý. Tretí. Určite som už vnútri, ale stále nič nevidím. Štvrtý...

Z tmy vystrelila silná ruka a zovrela ju ako železná obruč okolo pása. Ku krku sa jej pritisol nôž.

Elena uvidela, ako tmú pretkala sieť sivých vlákien, a potom sa nad ňou tá temnota zatvorila.

Nemohla byť v bezvedomí dlhšie ako niekoľko sekúnd. Keď prišla k sebe, všetko bolo také isté – hoci jej zišlo na um, ako je možné, že si na čepeli neprerezala hrdlo.

Vedela, že podnos s taniermi a s hrnčekom vyletel do tmy v prvej chvíli, keď neovládla prudké myknutie oboch rúk. No teraz už spoznala to zovretie, spoznala vôňu a porozumela aj nožu. Bola rada, pretože na mdloby bola u seba asi taká hrdá, ako by na ne bol u seba hrdý Strelec. Nie, ona predsa neomdlieva!

Donútila sa ochabnúť v Damonovom náručí, ale dávala si pozor na čepeľ. Chcela mu dokázať, že ho neohrozuje.

„Zdravím, princezná,“ zašepkal jej do ucha hlas ako čierny zamat. Elena sa vnútri zachvela, ale nie od strachu.

Tentoraz to skôr pripomínalo medové pocity slasti. Pri tom Damon ju stále zvieral ako v kliešťach.

„Damon...“ zastreto šepa. „Prišla som ti pomôcť. Prosím, dovoľ mi to. Kvôli sebe.“

Stiahol ruku tak prudko, ako jej ňou predtým stisol pás. Nôž sa oddialil od pokožky, ale štipanie na hrdle jej stále pripomínalo, že Damon si túto zbraň ponechá v pohotovosti. Ako náhradu za tesáky.

Čosi štuklo a miestnosť zaplavilo svetlo. Priveľa svetla.

Elena sa pomaly obrátila k Damonovi. A ešte aj teraz, keď bol bledý, keď mal dokrkvané oblečenie a od hladu prepadnutú tvár, bol taký krásny, až sa jej srdce strmhľav vrhlo do temnoty. Čierne vlasy mu neporiadne padali do čela, vnímala jeho dokonalé črty antickej sochy, arogantné a zmyselné pery – práve teraz mrzuto zaťaté.

„Elena, kde to je?“ opýtal sa. Nie čo, ale kde. Vedel, že nie je hlúpa, a vedel, že ľudia v penzióne pred ním tú hviezdnu guľu náročky ukrývajú.

„Viac mi nepovieš?“ šepa.

Uvidela mu v očiach bezmocnosť, krátke zmäknutie pohľadu, a vykročil k nej, akoby sa neovládol, no vzápätí bol opäť ako zo žuly. „Ak mi to povieš, možno ti aj ja ešte niečo pošepnem.“

„Chápem. Nuž, pred dvoma dňami sme vymysleli systém,“ ticho odvetila Elena. „Najskôr žrebujeme. Kto si

vytiahne papier s krížikom, vezme guľu zo stredy kuchynského stola. Vtedy všetci ostatní odídu do svojich izieb a tam zostanú, kým ten, kto má guľu, ju neukryje. Dnes som si krížik nevytiahla, takže neviem, kde sa guľa nachádza. No môžeš ma... vyskúšať.“ Elena pocítila, ako sa jej pri tých slovách telo myká a zachvieva. Bola zrazu mäkká a zraniteľná.

Damon vystrel ruku k nej a pomaly jej ju zasunul pod vlasy. Mohol by jej tresnúť hlavu o stenu, mohol by ju celú hodiť na druhú stranu miestnosti. Alebo by jej mohol rukou pritlačiť krk na nôž, až kým by jej neodrezal hlavu. Elena vedela, že teraz má sto chutí vybiť si zlost na nejakom človeku, ale nič neurobila. Ani nepovedala. Len stála a dívala sa mu do očí.

Damon sa k nej pomaly sklonil a prešiel perami po jej perách. Elene klesli viečka. No vzápätí sa Damon zmraštil a pustil jej vlasy.

Vtedy si Elena uvedomila, čo sa zrejme deje s jedlom, ktoré mu priniesla. Takmer vriaca káva sa jej vyliala na ruku a presiakla jej do džínsov na pravom stehne. Šálka s tanierikom sa ocitli rozbité na dlážke. Podnos aj s kekšíkmi odletel za stoličku. Tanier s tatárskym biftekom však ako zázrakom pristál na pohovke a správnou stranou. Všade sa váľali príbory.

Elene od strachu a od bolesti klesla hlava i plecia. Áno, toto bol teraz jej najbližší vesmír – bolesť a strach.

Pohlcoval ju. Zvyčajne toho veľa nenaplakala, no teraz sa jej do očí nahrnuli slzy.

Dopekla, pomyslel si Damon.

Takže je to ona, Elena. Bol presvedčený, že ho špehuje protivník, že ho tu našiel niektorý z jeho premnohých nepriateľov a chystá naňho pascu... niekto, kto zistil, že sa z neho stala bytosť slabá ako dieťa.

Ani mu nezišlo na um, že to môže byť ona, až kým jednou rukou nedržal jej vláčne telo a necítil vôňu jej vlasov, keď druhá ruka pritláčala na jej hrdlo nôž.

Vtedy zažal svetlo a uvidel, čo už uhádol. Neuveriteľné! Nespoznal ju! Keď zazrel, ako sa dvere do zásobárne otvárajú, a uvedomil si, že je tu votrelec, bol práve v záhrade. Lenže s takýmito otupenými zmyslami nezistil, že vnútri je práve ona.

Načo sa vyhovárať? Také sú fakty. Ublížil Elene, vystrašil Elenu. A namiesto ospravedlnenia sa z nej pokúsil vytiahnuť pravdu. Bol sebec.

A jej hrdlo...

Oči mu zaleteli k tenkej červenej čiarke, kde nôž prešiel Eleninu pokožku, keď sa vyľakane mykla a padla na ostrie. Naozaj zamdlela? Veď mohla umrieť, mohla mu umrieť v náručí, keby rýchlo neodtiahol ten nôž.

Stále si hovoril, že sa jej nebojí. Že nôž drží v ruke už len tak. No nebol o tom presvedčený.

„Bol som vonku. Vieš, ako málo my ľudia vidíme, nie?“ zasyčal a vedel, že to znie ľahostajne a zatvrdilo. „Cítim sa ako ohlušený a oslepený, Elena. Nevidím, necítim, nepočujem. Reflexy mám asi také rýchle ako stará korytnačka a som strašne hladný.“

„Tak prečo si nedáš trochu mojej krvi?“ nečakane pokojne sa ho opýtala.

„Nemôžem.“ Damon sa pokúšal necivieť na ten náhrdelník z kvapiek krvi.

„Už som sa aj tak porezala,“ povedala Elena a Damon si pomyslel: Ty si sa porezala? Bohovia, to dievča je neskutočné! Akoby sa jej pošmykla ruka pri krájaní v kuchyni.

„Aspoň zistíme, ako ti teraz chutí ľudská krv,“ nadhodila.

„Nie.“

„Aj tak to urobíš. Vieš to, aj ja to viem. Nemáme však veľa času. Krv mi onedlho zaschne. Damon, prosím ťa, po tom všetkom... Veď len minulý týždeň...“

Vedel, že na ňu pridlho vyvaľuje oči. Nielen na krv. Hľadel na jej zlatistú krásu, akoby mu do príbytku vstúpilo dieťa zrodené zo slnečného a mesačného svitu, akoby ho láskavo zalievalo svojím svetlom.

Zasyčal, prižmúril oči a prudko zdrazil Elenu za plecia. Očakával, že sa odtiahne, ako keď ju chytil zo zadu. Teraz však necúvla. V tých veľkých očiach farby

malachitov sa zjavilo čosi ako výbuch lačného plameňa. Elena nevedomky pootvorila ústa.

Vedel, že to spravila nevedomky. Dlhé roky ho poučili o reakciách mladých žien. Vedel, čo to znamená, keď mu najskôr pozrela na pery a až potom do očí.

Nemôžem ju zase bozkávať. Nemôžem. Také niečo je prejavom ľudskej slabosti. Aj to, ako ma ovláda, je prejavom mojej ľudskej slabosti. Neuvedomuje si, aké to je, keď je taká mladá a neskutočne nádherná. Raz si to uvedomí. Vlastne ju o tom možno aj teraz poučím.

Elena, akoby Damona počula, zatvorila oči, zaklonila hlavu a Damon si všimol, že mu ochabla v náručí. Vzdávala sa myšlienok na seba, ukazovala mu, že mu napriek všetkému dôveruje a...

... že ho stále ľúbi.

Damon sám netušil, čo urobí, keď sa k nej skláňal. Áno, bol hladný. Hlad ho zvnútra driapal ako vlčie pazúry. Bol od hladu omráčený, krútila sa mu hlava, strácal sebaovládanie. Päťsto rokov skúseností naňho volalo, že hlad mu utíši jedine purpurová fontána striekajúca z prehryznutej tepny. Akýsi temný hlas, akoby hlas z Pekelného dvora, mu šepkal, že môže spraviť to, čo robievajú niektorí upíri: vydrapiť jej hrtan ako vlkolak. Pretože teplé mäso môže utíšiť jeho ľudský hlad. Čo urobí, tak blízko k Eleniným perám, tak blízko k jej krvácajúcemu hrdlu?

Spod tmavých mihalníc unikli dve slzy a skĺzli po tvári, dopadli do zlatých vlasov. Damon jednu z nich bezmyšlienkovite ochutnal.

Stále je panna. Nuž, dalo sa to čakať. Stefan sa ešte ani nevládze udržať na nohách. Tú cynickú myšlienku prehlušila predstava a niekoľko slov: duch čistý ako čerstvý sneh.

Odrazu spoznal celkom iný hlad, celkom iný smäd. A jediné miesto, kde ich mohol utíšiť, bolo blízko. Zúfalo a nástojčivo vyhľadal Elenine pery. Až teraz sa naozaj prestal ovládať. Najväčšmi potreboval to, čo mal pri sebe, a Elena sa síce zachvela, ale neodstrčila ho.

V jej tesnej blízkosti ho zaliala aura zlatá ako vlasy, ktorých končekov sa nežne dotýkal. Keď sa zachvela od slasti, aj jeho to potešilo, a uvedomil si, že cíti jej myšlienky. Jej mozog bol silný vysielateľ a jemu zo všetkých nadprirodzených schopností zostala len telepatia. Netušil prečo, ale mal ju. A teraz ju chcel zamerať na Elenu.

To dievčisko vôbec nemyslí! Nie, Elena mu núkala hrdlo a poddávala sa mu, prestávala myslieť na všetko ostatné okrem toho, že mu chce pomôcť a že jeho priania sú aj jej prianiami. A teraz už bola taká stratená v bozku, že prestávala aj plánovať – a to sa jej stávalo veľmi zriedka.

Je do teba zaľúbená, ozvala sa v ňom tá maličká časť, ktorá ešte bola schopná myslieť.

Nikdy mi to nepovedala! Je zaľúbená do Stefana! odvetil iný inštinkt.

Nemusí to hovoriť. Dáva ti to najavo. Tak sa už netvár, že to vidíš prvý raz!

A čo Stefan?

Myslí vari teraz na Stefana? Aspoň trochu? Otvorila náruč a prijíma ťa aj s tvojím vlčím hladom. Toto nie je jedna z tvojich chuťoviek, žiadne rýchle občerstvenie, ba ani dlhodobá darkyňa krvi. Toto je Elena!

V tom prípade som ju využil. Ak je zaľúbená, nevie sa chrániť. Je to ešte dieťa a ja musím niečo urobiť.

Bozky dospeli do štádia, v ktorom sa strácalo aj posledné volanie rozumu. Elena stratila schopnosť stáť. Buď ju niekam zloží, alebo jej dá šancu pozbierať sa.

Elena! Elena! Dopekla, viem, že ma počuješ. Odpovedz mi!

Damon? ozvalo sa slabo. *Ach, Damon, už mi rozumieš?*

Až pridobre, princezná. Ovplynul som ťa, tak to musím vedieť.

To ty? Nie! Klameš!

Prečo by som klamal? Telepatia mi zostala rovnako silná ako predtým, sám neviem prečo. A stále chcem to čo predtým. No ty by si mala začať myslieť. Nepotrebujem piť tvoju krv. Som človek a zomieram od hladu. Netúžim po tom krvavom hamburgeri, čo si mi priniesla.

Prudko cúvla a Damon ju nechal.

„Myslím, že klameš,“ zasyčala a pozrela mu priamo do očí. Ústa mala od bozkov opuchnuté.

Damon uzamkol svoju tvár do balvana tajomstiev, ktorý vláčil so sebou, a venoval jej ebenový pohľad, prázdny a nepreniknuteľný. „Prečo by som klamal?“ zopakoval. „Len som si povedal, že si zaslúžiš šancu slobodne sa rozhodnúť. Alebo si sa už rozhodla? Že opustíš môjho brata, pretože je momentálne mimo obehu?“

Elena švihla rukou, no potom ju spustila. „Naozaj si ma ovplyvnil,“ trpko povedala. „Toto nie som ja. Stefana by som nikdy neopustila a najmä nie vtedy, keď ma potrebuje.“

A tu to mal – ten oheň, čo plápolal v strede jej bytosti. Tú do zlata vygravírovanú pravdu. Teraz sa môže posadiť a dať sa týrať zatrpknutosťou, kým sa tento čistý duch vyberie za hlasom svojho svedomia.

Na toto myslel a cítil, ako jej oslepujúce svetlo pohasína, keď mu došlo, že už nedrží nôž. V tej chvíli, keď mu hrôza oživila ruku, jej ho odtrhol od hrdla. Jeho telepatický výlev bol plný rečníckych otázok:

Do pekiel horúcich, čo to stváraš? Chceš sa zabiť pre to, čo som povedal? Tá čepel' je ako žiletka!

Elena zaváhala. „Chcela som spraviť len malý zárez...“

„A takmer si vyrobila gejzír krvi!“ No aspoň už mohol znovu hovoriť, aj keď mal hlasivky napoly ochromené.

Elena sa spamätávala. „Povedala som ti, že viem, čo vieš aj ty: že kým sa pustíš do jedla, musíš vyskúšať piť krv. Mám pocit, že mi znovu steká po hrdle. Tentoraz ňou neplytvajme.“

Hovorila len pravdu. A aspoňže sa vážne neporanila. Videl, že jej z novej ranky, tak bezhlavo urobenej, steká čerstvá krv. Nie, plytvanie by bolo hlúpe.

Damon, už celkom nevzrušený, ju znovu chytil za plecía. Nadvihol jej bradu, aby jej videl na hebké hrdlo. Rubínové kvapky sa znovu kotúľali.

Inštinkty nazbierané za polovicu tisícročia Damonovi našepkávali, že tu je nektár, tu je ambrózia. Tu je obživa, odpočinutie, eufória. Tu, kde sú jeho pery, keď sa k nej druhý raz skláňa... stačí ochutnať... piť...

Prudko sa zaklonil, vzopol sa a donútil sa preglgať, nevypľúvať. Nebolo to... nebolo to úplne odporné. Už chápal, prečo ľudia, bytosti s podradnými zmyslami, používajú len zvieracie odrody. Táto zrážajúca sa látka, čo chutila akosi minerálne, predsa nemôže byť krv... nemá buket, nemá oblú bohatú chuť, nemá sladké, zamatové, dráždivé a životodarné nenapodobiteľné vlastnosti krvi!

Akoby to bol zlý žart. Bol v pokušení pohrýzť Elenu, tesákom jej iba zaškrabnúť krčnú tepnu, zanechať drobnú ranku, aby ochutnal hlt, čo mu vytryskne a exploduje na podnebí, aby to porovnal a zistil, či sa vnútri pred-

sa len neskrýva skutočná chuť. Vlastne to už ani nebolo pokušenie, pretože sa do toho naozaj pustil. No krv nikde.

Mysel sa mu zasekla uprostred vety. Všetko spravil tak, ako mal – aj ten zárez. Lenže nepresekol ani najvrchnejšiu vrstvu Eleninej pokožky.

Má tupé zuby.

Damon si chvatne pritlačil jazykom hrot zuba. Rozkazoval očnému zubu, aby sa predĺžil, celou silou svojej zničenej a znechutenej duše ho vyzýval.

A nič. Nič! Nečudo, to isté predsa robí už od rána. Mrzuto dovolil Elene, aby obrátila hlavu.

„A to je všetko?“ rozochvene sa spýtala. Tak veľmi chcela byť kvôli nemu statočná! Chuderka osudom stíhaná biela dušička, ktorá sa zalúbila do démona! „Damon, skús to znovu,“ povedala. „Zahryzni silnejšie.“

„Zbytočné!“ odsekol. „Si úplne nanič...“

Elena takmer klesla na dlážku, ale on ju podržal a zavrchal jej do ucha: „Vieš, čo som tým myslel. Alebo by si sa mi radšej prestrela namiesto večere, princezná?“

Elena len nemo pokrútila hlavou. Spočinula mu v náručí a hlavu si mu oprela o plece. Nečudo, že si musí odpočinúť, keď ju tak vyčerpal. Prečo si však zvolila práve jeho plece? Nerozumel tomu.

Strelec! Damon vyslal zúrivú myšlienku na všetky frekvencie, ku ktorým sa ešte vedel pripojiť. Robil to už

od rána. Keby našiel Strelca, všetky jeho problémy by sa vyriešili. Strelec! Kde si?

Nič. Damon tipoval, že Strelec sa cez bránu prešmykol naspäť do Temného rozmeru. Tá brána zostala v záhrade pani Flowersovej, ale úplne bezmocná a neužitočná. Damona tu uväznila. Nuž, Strelcove úniky sa preslávili bleskovou rýchlosťou.

A prečo teraz ušiel?

Žeby ho povolali k trónu? Strelcovi sa to občas stávalo – zavolať ho Padlý, ktorý žil na svojom Pekelnom dvore v najnižších poschodiach Temného rozmeru. A vtedy Strelec musel okamžite uháňať na miesto – musel skončiť uprostred vety, slova, pohladenia, čohokoľvek, čomu sa práve venoval. Strelec to ešte zatiaľ vždy stihol a Damon o tom vedel. Vedel to podľa toho, že Strelec bol stále nažive.

Popoludní po Damonovej katastrofálnej premene zanechal Strelec na kozubovej rímse zdvorilú správu pre pani Flowersovú, kde jej poďakoval za pohostinnosť. Nechal im tu dokonca aj svoje zvieratá: obrovského psa Tesáka a sokola Pazúra. Ten lístok si určite pripravil už skôr. Potom zmizol tak ako vždy predtým, nevyspytateľný sťa vietor a bez rozlúčky. Určite si povedal, že Damon sa z tohto problému poľahky vymotá. Vo Fell's Church bolo niekoľko upírov. Tak ako vždy. Vrstevnice nadprirodzenej Sily v zemi ich prilákali ešte aj za normálnych okolností.

Problém teraz spočíval v tom, že všetci upíri boli nakazení molochmi – parazitmi, čo slúžia zlým duchom. Nižšie na rebríčku upírskej hierarchie sa už ani nemohli ocitnúť.

A Stefan bol na tom najhoršie. Aj keby nebol taký slabý, že by pri pokuse premeniť Damona naspäť neprišiel o život, aj keby sa na Damona prestal zlostiť, lebo mu „ukradol šancu stať sa človekom“, nepristal by na to. Prečo? Pretože bol presvedčený, že byť upírom je kliatba.

Ľudia o upírskej hierarchii nevedia nič, pretože ich to nezaujíma – až do chvíle, keď im nič iné nezostáva, pretože ich niekto premenil na upírov. A hierarchia upírov je prísna – na spodku sú tí úplne neschopní a na vrchu aristokrati s tesákmi. Áno, aj starí upíri, tí pôvodní, no neraz sa tam prepracujú aj mladší – ak sú dostatočne vznešení či mocní.

Damon sa chcel dať premeniť na upíra od žien, aké poznal Strelec, a bol odhodlaný presvedčiť Strelca, aby mu našiel upírsku aristokratku, ktorá by ho bola hodná.

Trápili ho aj iné veci, počas tých dvoch bezsenných nocí, ktoré strávil nepokojným chodením hore-dolu po izbe. Je vari možné, že biely kitsune, ktorý daroval Stefanovi kyticu, vytvoril ružu, ktorá tomu, kto k nej prvý privoňal, darovala ľudskosť – navždy? To by bolo splnenie Stefanovho sna.

Biely líščí duch načúval Stefanovým zúfalým lamen-táciami dennodenne, nie? Videl, ako nad ním Elena pla-če. Videl tých dvoch holúbkov pekne spolu, keď Elena cez ostrý drôt napájala Stefana vlastnou krvou. Len sám osud vedel, čo mu vošlo do bielej líščej hlavy, keď pripra-voval ružu, ktorá „vyliečila“ Damona z jeho „klatby“. Čo ak sa tá „liečba“ už nedá zrušiť?

A čo ak sa už nikdy neskontaktuje so Strelcom?

Damon si náhle uvedomil, že Elena je studená. V ta-kej teplej noci to bolo čudné – prudko sa triasla. Musí ju zakryť bundou, alebo...

Nie, Elene nie je zima, šepol v ňom tichý hlas. Ne-chveje sa od chladu. Chveje sa z toho všetkého, čo si jej spôsobil.

Elena?

Zabudol si na mňa. Objímal si ma, a úplne si zabu-dol, že vôbec existujem...

Ach, kiežby sa to dalo, trpko si pomyslel. Mám ťa vy-pálenú ako znak na duši.

Rozzúrila sa, no bol to celkom iný hnev ako predtým na Strelca, na kitsune, na celý svet. Tento hnev mu stia-hol hrdlo aj hrudník.

Tento hnev ho prinútil zdvihnúť Eleninu dorezanú ru-ku, ktorá sa pokrývala šarlátovými fľakmi, a prezrel ju. Vedel, čo by urobil ako upír – chladivým hodvábnym ja-zykom by prešiel po popáleninách, jeho sliny by rýchlo

vytvorili chemické látky, ktoré zázračne urýchlia hojenie. Lenže teraz... jej nevedel pomôcť.

„Nebolí to,“ šepala Elena. Podarilo sa jej stáť bez opory.

„Klameš, princezná,“ odvetil. „Aj obočie ti vstalo dupkom. To je znak bolesti. Pulz ti skáče...“

„To všetko cítiš, hoci sa ma nedotýkaš!“

„Nie, vidím ten pulz, vidím ti ho na spánkoch. Upíri,“ dodal s dôrazom na slovo, ktoré stále do istej miery označovalo aj jeho podstatu, „sú už raz takí. Donútil som ťa, aby si si ublížila. A teraz ti nemôžem ani pomôcť. Okrem toho,“ pokrčil plecami, „vieš krásne klamať. Teraz myslím na tú hviezdnu guľu.“

„Vždy vycítiš, keď klamem?“

„Anjel môj,“ ustato na ňu pozrel, „je to ľahké. Buď máš dnes hviezdnu guľu ty, alebo... alebo vieš, kto je jej šťastným držiteľom.“

Elena smutne zvesila hlavu.

„Alebo,“ prehodil Damon, „si si celý ten príbeh o žrebovaní vymyslela.“

„Mysli si, čo chceš,“ odvrkla Elena aspoň s náznakom starej zaťatosti. „A mohol by si tu aj upratať.“

Obrátila sa na odchod a Damonovi sa v tej chvíli rozjasnilo v hlave. „Pani Flowersová!“ zvolal.

„Zle!“ odsekla Elena.

Elena, nehovorím o hviezdnej guli. To mi môžeš veriť. Sama vieš, aké ťažké je telepaticky klamať...

Áno, a preto mi je jasné, že práve tomu umeniu by si sa práve ty venoval a...

Nedokončila. Nemohla. Elena vedela, že Damon si nadovšetko cení svoju pravdovravnosť.

Nikdy ti nepoviem, kde je, telepaticky mu oznámila. A prisahám, že ti to neprezradí ani pani Flowersová.

„Ja ti verím, ale aj tak za ňou zájdeme.“

Poľahky vzal Elenu do náručia, zdvihol ju a prekročil rozbitú šálku s tanierikom. Elena sa mu automaticky zavesila oboma rukami na šiju, aby nestratila rovnováhu.

„Miláčik, čo to robíš?“ zvolala a potom vytreštila oči. Dva porezané prsty si pritisla k perám.

Ani nie o dva metre ďalej stála vo dverách drobná Bonnie s fľaškou vína Čierna mágia, ktoré síce neobsahuje alkohol, no každého vie mysticky povzbudiť a rozveseliť. Výraz na tvári útleho dievčaťa sa pod Eleniným pohľadom náhle zmenil. Predtým tam bola vpísaná radosť a triumf. Teraz tam bol šok. Bonnie neverila vlastným očiam ani ušiam. Elena presne vedela, čo si Bonnie myslí. Všetci v dome sa usilujú uľahčiť Damonovi nový život, a pritom Damon bezostyšne kradne to, čo patrí Stefanovi! Elenu! Okrem toho klamal, že už nie je upírom. A Elena sa mu ani len nebráni, dokonca ho oslovila miláčik!

Bonnie pustila fľašu a obrátila sa na útek.

Damon skočil. Elena, vydaná na milosť zemskej príťažlivosti, pokúsila sa schúliť, aby dopadla len na jednu polovicu zadku.

No stalo sa čosi čudné – takmer zázračné. Dopadla na zem na druhú stranu pohovky, nie tam, kde ležal tanier s tatárskym biftekom. Tanier trochu poskočil, posunul sa o niekoľko centimetrov a vrátil sa tam, kde bol.

Aj Elena mala šťastie a videla celú hrdinskú záchrannú misiu, počas ktorej Damon zachytil fľašu prevzácneho vína tesne nad zemou, takže sa nerozbila na márne kúsky. Možno ho už bleskové reflexy upírov opustili, ale stále bol omnoho rýchlejší ako obyčajný človek. Vyskočil s dievčaťom v náručí, spustil dievča na niečo mäkké, potom sa strmhlav vrhnúť inam a zdrapiť fľašu sekundu pred nárazom. Podivuhodné.

Predsa však Damon nebol ako upír – už nie. Cítil dopad na tvrdý povrch. Elena si to uvedomila až vtedy, keď začula, ako sa pokúša nadýchnuť – a nejde mu to.

Narýchlo v mysli pátrala po všetkých nehodách, ktoré si pamätala zo školskej telocvične a štadióna. A spomenula si, ako raz Mattovi počas zápasu vyrazilo dych. Tréner ho chytil za golier a uštedril mu zopár buchátov do chrbta.

Elena sa rozbehla k Damonovi a chytila ho pod pazuchy. Prevalila ho na chrbát. Musela napnúť všetky sily, aby ho dostala do sediacej polohy. Potom zopla obe ruky a spomenula si pre zmenu na Meredith, ktorá bola na strednej škole v bejzbalovom tíme a mala slušný osobný príemer. Rozohnala sa a oboma päťami vpálila Damonovi do chrbta.

Zabralo to!

Damon sa hvízdavo nadýchol a potom už začal znovu dýchať. Elena, rodená naprávačka kravát, sa zohla a pokúsila sa mu uhladiť odev. Len čo však nabral do pľúc dostatok vzduchu, jeho telo sa pod jej rukami vzoprelo. Chytil ju za ruky a jemne jej ich spojil. Elene zišlo na um, za akú hranicu slov sa to dostali a či ich ešte niekedy budú potrebovať.

Ako sa to vlastne stalo? Damon ju zdvihol – možno preto, že si zranila nohu, alebo možno preto, lebo sa rozhodol, že pani Flowersová má dnes hviezdnu guľu.

Počula vlastnú otázku: „Damon, čo to robíš?“ Celkom nevinnú. A potom si v polovici vety uvedomila, že vyslovila „miláčik“. No kto by uveril, že to vysloviť nechcela? Napokon, to oslovenie nesúviselo s ničím, čo spolu predtým robili. Jednoducho sa preriekla, nič iné. Pošmykol sa jej jazyk.

Žiaľ, pošmykol sa jej pred Bonnie, pred tou jedinou osobou, ktorá to určite vezme osobne a vážne. Bonnie navyše ušla skôr, ako jej mohla niečo vysvetliť.

Miláčik! A to sa práve znovu pohádali.

Bol to zlý žart. Pretože jemu šlo o hviezdnu guľu. Videla mu to na očiach.

Osloviť Damona „miláčik“? To by musela byť... zúfalo... absolútne... nekonečne... za...

Bože.

Elene sa po lícach skotúľali slzy, ale boli to slzy úľavy. Vedela, že dnes nie je v najlepšej forme. Tri dni sa poriadne nevyspala, svárilo sa v nej mnoho emócií a prežila skutočnú hrôzu.

No aj tak ju vystrašilo zistenie, že niečo v jej vnútri sa tak zásadne premenilo.

Ona o to neprosila. Chcela len toľko, aby sa bratia prestali škriepiť. Okrem toho sa zrodila pre lásku k Stefanovi, to jej bolo jasné. Kedysi dávno si ju chcel vziať za ženu. Nuž a odvtedy sa stala upírkou, stala sa duchom a ako nové vtelenie spadla z nebies na zem. Stále dúfala,

že Stefan sa aj po tom všetkom odhodlá na sobáš s novou Elenou.

Novú Elenu však postihol zmätok – zvláštna nová krv, ktorá jej prúdila v žilách, bola ako raketové palivo, ak by sa krv ostatných dievčat označila za „benzín“. Navyše mala krídla, napríklad krídla spásy, a zároveň tým schopnostiam takmer vôbec nerozumela, ba väčšinu z nich takmer neovládala. No v poslednom období sa zacvičila aspoň pri používaní krídel ničenia. Pochmúrne si pomyslela, že sa jej to ešte zide.

Samozrejme, že niekoľko krídel už stihlo pomôcť Damonovi, ktorého premenili na spojenca. Až na to, že teraz bol znovu nepriateľom, aj keď nepriateľom, ktorý ako-tak spolupracuje.

A, dodala v duchu, túži ukradnúť niečo, čo potrebuje jej mesto.

Elena sa nechcela zaľúbiť do Damona, ale, preboha, čo ak sa jej to už prihodilo? Čo ak už tie city nezastaví? Čo potom urobí?

Sedela a ticho plakala, vedela, že nič z toho nemôže Damonovi nikdy povedať. Bol pomerne jasnozrivý a vo veciach citov si dokázal zachovať odstup – ale nie v tomto konkrétnom prípade. Keby mu prezradila, čo nosí v srdci, ani by sa nestihla spamätať, a uniesol by ju, pretože by si vzal do hlavy, že na Stefana zabudla – nielen dočasne a krátko ako teraz, ale navždy.

„Stefan,“ šepľa. „Prepáč mi to...“

Nie, ani Stefanovi to nemôže povedať. Nikdy. A pri tom Stefana nemá ani tak v srdci, ako sa skôr celé jej srdce premenilo na Stefana.

„Musíme sa rýchlo zbaviť Shinichiho a Misao,“ mrzuto povedal Matt. „Fakt sa musím rýchlo dostať do formy, inak ma univerzita pošle naspäť s nálepkou Nevyhovuje.“ Spolu s Meredith sedeli vo vyhriatej kuchyni pani Flowersovej. Chrumkali zázvorníky a dívali sa na domácu pani, ktorá pripravovala hovädzie carpaccio – druhé jedlo zo surovej hovädziny, ktorého recept sa nachádzal v jej starej kuchárskej knihe. „Stefan sa zotavuje tak rýchlo, že by sme si čoskoro mohli hádzať loptu na ihrisku,“ sarkasticky pokračoval, „no to by nemohla byť polovica mesta posadnutá. A ozaj, ešte by ma policajti museli prestať prenasledovať za znásilnenie Caroline.“

Pani Flowersová začula Stefanovo meno a nazrela do kotla, ktorý už veľmi dávno bubľal na sporáku a vydával taký hrozný pach, že Matt nevedel, koho má skôr ľutovať: stravníka, ktorý dostane hromadu surovej hovädziny, alebo toho, kto sa čoskoro takmer zadusí obsahom toho kotla.

„Takže, ak zostaneš nažive, celkom rád opustiš naše mesto?“ prehodila ticho Meredith.

Matt sa mykol, akoby mu jednu struhla. „To si robíš žarty, nie?“ spýtal sa a jednou opálenou bosou nohou

poškrabkal po chrbte Strelcovho psa Tesáka. Obrovské psisko napoly vrčalo, napoly priadlo. „Ešte predtým sa však teším na prihrávky Stefanovi. Človeče, lepšieho zakončovača som ešte nevidel.“

„A ani neuvidíš,“ dodala Meredith. „Nemyslím si, že americký futbal je obľúbenou hrou upírov, takže nech ti ani na um nezíde presviedčať Stefana a Elenu, aby šli s tebou na tú tvoju Kentskú štátnu univerzitu. Okrem toho, presviedčať ich mienim ja – a väčšmi sa im bude chcieť ísť so mnou na Harvard. Ibaže,“ uškrnula sa, „mňa i teba zrejme porazí Bonnie, pretože tá jej smiešna školička je bližšie k Fell's Church a všetkému, čo tu majú tí dvaja tak radi.“

„Chceš povedať, čo má rada Elena,“ ochotne ju opravil Matt. „Stefan chce len byť pri nej.“

„No, no,“ zahriakla ich mierne pani Flowersová. „Drahí moji, nepredbiehajte. To vraví moja mamička a ešte dodáva, že si musíte udržať silu. Zdá sa mi, že si robí starosti. Viete, ani ona nevie predvídať úplne všetko.“

Matt prikývol, no musel rýchlo preglgnúť, kým sa obrátil k Meredith: „Takže sa už nevieš dočkať slávnych siení Harvardu, čo?“

„Ach, keby to nebol práve Harvard... a keby som to štúdium mohla ešte o rok odložiť... a ponechať si štipendium...“ Meredith sa odmlčala, no túžba v jej hlase sa nedala s ničím pomýliť.

Pani Flowersová potľapkala Meredith po pleci a povedala: „Neviem, neviem, ako sa Stefan a Elena zariadia. Napokon, všetci už pokladajú Elenu za mŕtvu. Nemôže tu len tak zostať a ukazovať sa ľuďom na oči.“

„Myslím, že sa už vzdali predstavy, že spolu odídu niekam veľmi ďaleko,“ vzdychol Matt. „Stavím sa, že sa pokladajú za strážcov mesta Fell's Church. Nejakو sa už pretlčú. Elena by si mohla napríklad oholiť hlavu.“ Matt sa pokúsil o žartovný tón, lenže slová mu z úst padali ako ťažké balvany.

„Pani Flowersová mala na mysli vysokú školu,“ rovnako vážne ho upozornila Meredith. „Budú z nich v noci superhrdinovia a cez deň sa niekam zašijú? Ak sa chcú niekam sťahovať hoci aj na budúci rok, mali by si to premyslieť už teraz.“

„No... a čo tak Dalcrest?“

„Kde?“

„Veď vieš, tá malá vysoká škola v Dyeri. Naozaj maľická, no má futbalový tím, ktorý... Nuž, Stefanovi je asi úroveň futbalu ukradnutá. No Dalcrest je odtiaľto len polhodinu cesty.“

„Aha, tamtá škola. No, v športe možno exceluje, ale Harvardu nesiaha ani po členky.“ Meredith – vždy ne-sentimentálna – teraz prehovorila so snobským prízvukom, akoby sa jej náhle upchal nos.

„Iste.“ Matt chytil Meredithinu úzku chladnú ruku

a stisol jej ju. Náramne ho prekvapilo, keď si premrznuté prsty preplietla s jeho prstami.

„Moja drahá mamička vraví, že čo je raz súdené, to nás neminie,“ vážne sa do rozhovoru zamiešala pani Flowersová. „Podľa mňa treba predovšetkým zachrániť naše milé mestečko. Aj ľudí v ňom.“

„Nik o tom nepochybuje,“ prikývol Matt. „Budeme sa usilovať. Chvalabohu máme v meste aj ľudí, ktorí sa rozumejú japonským démonom.“

„Myslíš Orime Saitouovú,“ usmiala sa pani Flowersová. „Patrí jej veľká vďaka za tie amulety.“

„Jednej i druhej,“ súhlasil Matt. Myslel na obe Japonky, matku i starú matku, ktoré nosili meno Saitou. „Myslím, že amuletov od tých dvoch dám budeme potrebovať ešte veľa,“ smutne doložil.

Pani Flowersová otvorila ústa, ale prehovorila Meredith, stále ponorená do vlastných myšlienok.

„Čo ja viem? Stefan a Elena sa tých plánov na odchod možno nevzdali. Okrem toho,“ ticho dodala, „možno sa nikto z nás žiadneho vysokoškolského štúdia nedožije...“ Pokrčila plecami.

Matt jej stále stískal ruku, keď sa okolo dverí s plačom prehnala Bonnie. Pokúšala sa prebehnúť ďalej, ale Matt rýchlo pustil Meredith a obaja sa k nej rozbehli. Zastali jej cestu a Meredith ju chytila za ruku. Na prah vyšla pani Flowersová a utierala si ruky do utierky.

„Bonnie, čo sa stalo? Spravili ti niečo Shinichi a Misao? Zaútočili?“ Meredith kládla otázky ticho, ale s nástoječivosťou, ktorá sa mala predrať cez vrstvy hystérie.

Mattovým telom prefrnklo čosi ako ľadový blesk. Nik nevedel, kde sa líščí súrodenci nachádzajú. Možno boli v tom háji, čo zostal zo Starého lesa – a možno boli tu v penzióne. „Elena!“ skríkol. „Božemôj, spolu s Damonom sú tam! Sú zranení? Dostal sa k nim Shinichi?“

Bonnie zatvorila oči a pokrútila hlavou.

„Bonnie, počúvaj ma. Pokojne. Zaútočil Shinichi? Alebo prišli policajti?“ spýtala sa Meredith. Potom povedala Mattovi: „Mal by si nazrieť von cez závesy.“ No Bonnie stále krútila hlavou.

Matt nevidel policajné majáky ani reflektory. Okrem toho nezazrel ani stopy po útoku dvoch šialených kitsune.

„Ak na nás nik neútočí,“ pokračovala Meredith, „tak čo sa deje?“

Bonnie stále ako na zlosť len vrtela hlavou.

Matt a Meredith na seba pozreli ponad jej ryšavkasté kučierky. „Hviezdna guľa,“ šepala Meredith a Matt zavrčal: „Ten sviniar.“

„Elena mu nič nepovie. Len ten príbeh, na ktorom sme sa dohodli,“ odvetila Meredith. Matt prikývol, ale márne si z hlavy vyháňal spomienku: Damon máva rukou ako by nič a Elena sa zvíja v agónii.

„Možno to spravili tie posadnuté decká – tie, ktoré si ubližujú, alebo robia iné šialenosti,“ pokračovala Meredith a pozrela na Bonnie. Veľmi tuho stisla ruku Mattovi.

Matta to zmietlo – vedel, že mu niečo naznačuje, ale čo? Povedal: „Keby sa ten magor pokúšal vziať hviezdnu guľu, Bonnie by neutekala. Keď sa bojí, je najstatočnejšia. A ak náhodou nezabil Elenu, tak by sa takto určite nesprávala...“

Nemilá úloha dopovedať to zostala Meredith: „Hovor, Bonnie.“ Použila hlas utešujúcej staršej sestry. „Určite sa niečo stalo, inak by si nebola takmer bez seba. Pomaly dýchaj a povedz mi, čo si videla.“

A vtedy sa z pier Bonnie rozlial vodopád slov. „Ona... ona mu povedala... miláčik.“ Bonnie chytila oboma rukami za ruku Meredith. „Navyše mala na sebe krv a... Márnosť, spadla mi! Tá fľaša Čiernej mágie!“

„Ach tak,“ mierne sa ozvala pani Flowersová. „Škoda plakať nad rozliatym vínom. Musíme len...“

„Nie, vy mi nerozumiete,“ lapala po dychu Bonnie. „Keď som tam prišla, počula som, ako sa rozprávajú – musela som kráčať pomaly, aby som sa s tou fľašou niekde nepotkla. Hovorili o hviezdnej guľi. Najskôr som si myslela, že sa hádajú. No... ona objímala Damona okolo krku. A to, že už nie je upír? Ha! Elena mala na krku krv a on mal krv na ústach! Len čo som sa tam objavila, zdvihol ju do náručia a potom ju odhodil, aby som to

nevidela, ale nebol dosť rýchly. Určite mu dala hviezdnu guľu! A viete čo? Hovorí mu miláčik!“

Matt pozrel do očí Meredith, obaja sa začervenali a rýchlo odvrátili pohľady. Ak sa Damon stal znovu upírom – ak sa mu nejako podarilo zo skryše vytiahnuť hviezdnu guľu – a ak mu Elena „nosí jedlo“ len preto, aby ho mohla napájať vlastnou krvou...

Meredith však stále hľadala iné vysvetlenie. „Bonnie... nepreháňaš to náhodou? A čo sa vlastne stalo s tým jedlom, ktoré Damonovi poslala pani Flowersová?“

„To... váľalo sa po celej miestnosti. Odhodili ho! On držal Elenu, jednu ruku mal pod jej kolenami, druhú za šijou, a ona zakláňala hlavu, až sa mu jej vlasy vlnili na pleci!“

Nastalo ticho, v ktorom si každý skúšal predstaviť polohy, ktoré by zodpovedali tomu opisu.

„Akože ju podopieral? Aby nespadla?“ Meredith takmer šepkala. Matt to pochopil. Stefan zrejme hore spí a Meredith ho teraz nemieni budiť.“

„Nie! Oni... dívali sa jeden druhému do očí,“ vzlykla Bonnie. „Do očí!“

Ozvala sa pani Flowersová. „Drahá moja Bonnie, čo ak Elena spadla a Damon ju musel zdvihnúť?“

Teraz už Bonnie hovorila plynulo a nemilosrdne. „Nuž áno, ak sa to isté stalo všetkým ženám na obálkach tých romantických knížiek – ako sa to volajú?“

„Červená knižnica?“ nešťastne sa ozvala Meredith, keď všetci mlčali.

„No veď,“ dramaticky zašepkala Bonnie. „Červená knižnica. Presne tak ju držal. Márnosť, veď sme všetci videli, že v Temnom rozmere to medzi nimi iskrilo. No ja som si myslela, že keď vyslobodíme Stefana, prejde ich to. No neprešlo!“

Mattovi prišlo zle. „Chceš povedať, že teraz sa Damon a Elena... bozkávali a tak?“

„Neviem, čo chcem povedať!“ krútila hlavou Bonnie. „Rozprávali sa o hviezdnej guli! On ju držal na rukách ako nevestu! A ona sa nevzpierala!“

Mattovi prebehli po chrbte zimomriavky, keď si predstavil, čo to znamená, a vedel, že rovnako sa cíti Meredith. A čo bolo ešte horšie, nepozerali jedným smerom. Matt pozeral hore na schody, kde sa práve zjavil Stefan. Meredith pozerala na kuchynské dvere, a stačil jeden pohľad, aby aj Matt pochopil, že do haly vchádza Damon.

Čo vlastne Damon robí v kuchyni? Ešte pred chvíľou sme boli tam. Žeby načúval a špehoval nás?

Matt sa aj tak pokúsil zvrátiť tú nepríjemnú situáciu. „Stefan!“ zvolal srdečným tónom, div sa sám zo seba nepovracal. „No čo, nedáš si na dobrú noc trochu krvi od silného zdravého športovca?“

Maličká časť jeho mysle sa ozvala: Len sa naňho pozri. Už tri dni po vyslobodení vyzerá celkom vo svojej

koži. Pred troma dňami bol ako pohybujúca sa kostra. Dnes je len... chudý. Keby naňho pozrelo ktorékoľvek dievča, padlo by na kolená.

Stefan mu venoval chabý úsmev. Opieral sa o zábradlie a v bledej tvári mu pozoruhodne živo svietili oči. Ich zelená farba pripomínala smaragdy. Nevyzeral vôbec rozrušený a Matta až zabolelo srdce. Ako mu to povedia?

„Elene sa niečo stalo,“ povedal Stefan a náhle nastalo ticho – absolútne ticho –, v ktorom každý zamrel na mieste. „Damon jej však nemohol pomôcť, tak ju priniesol k pani Flowersovej.“

„To je pravda,“ chladne sa za Mattom ozval Damon. „Nemohol som jej pomôcť. Keby som bol ešte upírom... ale už nie som. Elena utrpela predovšetkým popáleniny a mne zišlo na um, že potrebuje ľad alebo obklady. Prepáčte, že som vám odstrelil tie vaše šikovné teórie.“

„Nebesá!“ zhíkla pani Flowersová. „Chceš povedať, že moja drahá Elena čaká v kuchyni na obklad?“ Rozbehla sa tam.

Stefan sa pohol zo schodov a zavolať: „Pani Flowersová! Popálila si ruku a nohu – vraví, že preto, lebo Damon ju v tme nespoznal a sotil ju. Navyše ju pokladal za nepriateľa a porezal ju na krku nožom. Keby ste potrebovali pomoc, my ostatní budeme v salóne.“

Bonnie však zvolala: „Stefan, ona je možno nevinná, no on určite nie! Ešte aj podľa toho, čo hovoríš, že ju

popálil, a to je mučenie! Priložil jej k hrdlu nôž! Možno sa jej vyhrážal a donútil ju povedať nám to, čo sme chceli počuť. Možno je stále jeho rukojemníčkou, a my o tom nevieme!“

Stefanovi udrela do líc krv. „Ťažko sa to vysvetľuje,“ ticho odpovedal, „a ja sa to stále pokúšam ignorovať. No musím priznať, že moje schopnosti stále rastú. Rastú rýchlejšie, než ich stíham ovládať. Väčšinou spím, takže je to jedno. Ešte pred niekoľkými minútami som spal. Potom som sa prebudil a viem, že Elena práve Damonovi hovorila, že pani Flowersová hviezdnu guľu nemá. Bola rozrušená a určite poranená – a ja som vycítil, na ktorých miestach má zranenia. Vtedy som začul aj teba, Bonnie. Si veľmi silná telepatka. Potom som počul aj ostatných. Hovorili ste o Elene...“

Božemôj, to je šialené, pomyslel si Matt. Z úst mu už vychádzali ospravedlnenia. „Jasné, jasné, pomýlili sme sa.“ Nohy ho už niesli za Meredith do salóna, akoby sa odrazu prilepili k jej talianskym topánkam.

No čo krv na Damonových ústach?

Určite má normálne vysvetlenie. Stefan predsa povedal, že Damon porezal Elenu nožom. Krv sa rozmazala? Práve preto to Mattovi nepripomínalo upírske hody. Za posledné dni bol niekoľkokrát Stefanovým darcom a vždy to prebehlo úplne čisto.

Zvláštne, pomyslel si, ale nikomu z nás to nezišlo na

um. Že Stefan aj z najvyššieho poschodia domu počuje naše myšlienky.

Počúva ich stále? Matt sa zamyslel a vzápätí si položil otázku, či ho Stefan odpočúva aj teraz.

„Snažím sa nepočúvať, ak ma na to nik nevyzve, alebo ak na to nemám veľmi vážny dôvod,“ odpovedal nahlas Stefan. „No keď niekto spomenie Elenu, a najmä ak to znie nejako rozrušene, vtedy sa neovládnam. Ako keď je človek niekde, kde panuje hluk, a sotva niečo rozoznáva, ale stačí, ak niekto spomenie jeho meno, už ho rozozná.“

„Volá sa to večierkový fenomén,“ vyhlásila Meredith. Hovorila tlmným a ľútostivým hlasom, pokúšala sa upokojiť šokovanú Bonnie. Matta znovu pichlo pri srdci.

„Volaj si to, ako chceš,“ vzdychol. „No v skutočnosti to znamená, že nám môžeš hocikedy odpočúvať myšlienky.“

„Nie hocikedy,“ bránil sa Stefan. „Keď som pil zvieraciu krv, nešlo mi to, hoci som sa usiloval. Mimochodom, mojich priateľov iste poteší, že od zajtra alebo pozajtra – podľa toho, čo povie pani Flowersová – začnem znovu loviť zvieratá.“ Pozrel na Damona, ktorý sa opieral pri okne o stenu, strapatý a už na pohľad veľmi nebezpečný. „Určite však nezabudnem, kto mi zachránil život, keď som umieral. Ďakujem všetkým a – raz to oslávime aj na večierku.“ Zažmurkal a odvrátil sa. Dievčatá tým okamžite dojal a ešte aj Meredith smrkla.

Damon prehnane vzdychol. „Vraj zvieracia krv! Úchvatné. Len ju pi, braček, aby si zase zoslabol, hoci máš okolo seba ochotných darcov. A až nadíde chvíľa posledného boja so Shinichi a Misao, budeš asi taký užitočný ako kus vlhkej papierovej vreckovky.“

Bonnie sa mykla. „Takže ten boj bude čoskoro?“

„Len čo sa sem tie dve líšky dostanú,“ ticho odpovedal Stefan. „Myslím, že by veľmi nerady čakali, kým sa uzdravím. Vieš, že mesto má ľahnúť popolom. No nemôžem od teba, od Matta alebo od Eleny a Meredith stále žiadať krv. Udržali ste ma nažive a to stačí. Neviem, ako sa vám odmením.“

„Tak, že naberieš čo najviac síl,“ odpovedala úplne vyrovnaným hlasom Meredith. „A, Stefan, smiem ti položiť jednu otázku?“

„Samozrejme.“ Stefan už stál pri stoličke a neposadil sa, kým sa v dvojkresle neusadila Meredith aj s Bonnie takmer na svojich kolenách.

„Už to na mňa vybaľ,“ povedal.

Tak predovšetkým,“ začala Meredith, „má Damon pravdu? Ak sa vrátiš k zvieracej krvi, vážne ťa to oslabí?“

Stefan sa usmial. „Budem taký, aký som bol, keď ste sa so mnou zoznámili. Napríklad budem mať dosť Sily na toto.“ Nahol sa ku kozubovým nástrojom, ktoré mal Damon akurát pod lakťom, roztržito zamrmľal „*Scusilo per favore*“ a vytiahol zo stojana kutáč.

Damon prevrátil oči. No keď Stefan plynulým pohybom prehol kutáč do tvaru písmena U a okamžite ho vyrovnal a vrátil na miesto, Matt by odprisahal, že v Damonovej tvári hráča pokru zasvietila závišť.

„A to bolo železo, ktoré veľmi dobre odoláva nadprirodzeným mocnostiam,“ vyhlásila Meredith, keď sa Stefan vzdialil od kozuba.

„Samozrejme, keď sa posledné tri dni nalieva krvou troch šarmantných dievčat, a to už nespomínam tankovanie hyperpaliva, ktoré mu dodáva Elena,“ odfrkol si Damon a trikrát pomaly tlesol dlaňami. „Ozaj, človeče, fakt *sono spiacente*. Teda nechcel som ťa zaradiť k babám. Neber to osobne.“

„V pohode,“ precedil cez zuby Matt. Pomyslel si, že keby aspoň raz dokázal zotrieť Damonovi z ksichtu ten krátky žiarivý úsmev, zomrel by ako šťastný človek.

„No pravda je, že... že je z teba veľmi ochotný darca krvi pre môjho bračeka, čo?“ Damonove pery sa pohli len trošičku, akoby sa nadľudsky ovládal, nech sa nevyškiera.

Matt k nemu spravil dva kroky. Najradšej by naňho skočil, ale v mozgu sa mu také myšlienky vždy spájali s výkrikom Samovražda!

„Máš pravdu,“ riekol čo najpokojnejšie. „Daroval som Stefanovi krv tak ako dievčatá. Je to môj kamarát a ešte pred dvoma dňami vyzeral ako vyslobodený z koncentráku.“

„No samozrejme,“ naoko kajúčne prikývol Damon, ale nezabudol pokračovať ešte sladšie: „Môj braček bol vždy obľúbený u oboch... ehm, pohlaví, pardon, dámy. Aj ten kitsune, a to bol samec, si ho zamiloval. Nuž a preto som dopadol takto biedne.“

Mattovi sa takmer zahmlilo pred očami – Damona videl cez závoj pulzujúcej krvi.

„A ozaj, Damon, čo sa vlastne stalo so Strelcom?“ ozvala sa Meredith. „Bol to upír. Takže keby sme ho našli, bolo by po tvojom malom probléme, nie?“

Dobré podpichnutie, tak ako sa od Meredith dalo čakať. No Damon na ňu len uprel nevyspytateľné hĺbočiny svojich tmavých očí. „Čím o Strelcovi menej viete a čím menej o ňom poviete, tým lepšie. Ja by som jeho meno nebral nadarmo – má známych na tých najtemnejších a najnižších úrovniach. No aby som ti odpovedal na otázku, tak nie, nedovolil by som Strelcovi, aby zo mňa spravil upíra. Tým by som si všetko len skomplikoval.“

„Shinichi nám zaželel veľa šťastia pri zisťovaní jeho pravej totožnosti,“ stále nevzrušene pokračovala Meredith. „Nevieš, čo tým myslel?“

Damon graciózne pokrčil plecami. „Čo viem, to je moja vec. Strelec sa rád vyskytuje v tých najtemnejších a najnižších častiach Temného rozmeru.“

Bonnie sa už neovládla. „Kam šiel Strelec? Ach, Damon, odišiel kvôli nám? Prečo nám tu však nechal svoje zvieratá? A, ach, Damon, je mi to ľúto! Tak strašne ľúto!“ Skĺzla z dvojkresla a sklonila hlavu, takže jej kučierky zakryli tvár. Oprela sa o dlážku bledými rúčkami a vyzeralo to, že klesne Damonovi k nohám. „Môžem za to len ja a všetci sa hnevajú, ale bolo to také strašné! Musela som si predstaviť to najhoršie!“

Jej prudká reakcia aspoň prelomila napätie – až sa všetci takmer rozosmiali. Bolo to úplne typické pre Bonnie, a tak veľmi to platilo na všetkých! Bolo to ľudské.

Matt ju chcel zdvihnúť a posadiť znovu do dvojkresla. Meredith bola pre Bonnie vždy tou najlepšou záchranou. No keď sa k nej zohýnal, prekvapilo ho, že rovnakým smerom siahajú ešte dva páry rúk. Štíhle ruky s olivovou pokožkou patrili Meredith. Druhý pár rúk, ten bledší a s dlhými elegantnými prstami, patrila mužovi.

Matt zaťal ruku do päste. Nech ju zdvihne Meredith, pomyslel si, a jeho nemotorná päšť zabránila Damonovi, aby dosiahol k Bonnie. Meredith ju zdvihla celkom ľahko a posadila ju späť na miesto. Damon zdvihol tmavé oči k Mattovi a Matt v nich čítal dokonalé porozumenie.

„Mal by si jej odpustiť, Damon,“ povedala Meredith, ktorá vždy fungovala ako rozhodkyňa sporov. „Inak totiž dnes v noci nezaspí.“

Damon pokrčil plecami, chladný ako ľadovec. „Možno jej odpustím. Raz.“

Matt zaťal päste ešte tuhšie. Aký svinár môže niečo také povedať Bonnie do očí? Pretože aj ona to počula.

„Nech ťa peklo zhltnie,“ zamrmlal Matt netypicky obrazne.

„Prosím?“ Damonov hlas už nebol sladký a falošne zdvorilý. Zaznel ako prasknutie biča.

„Počul si ma dobre,“ zavrčal Matt. „A ak náhodou nie, vyjdime von, tam ti to poviem hlasnejšie,“ doložil v náhlom záchvate šialenej odvahy.

Za ním sa ozvalo „Nie!“ To zakvílila Bonnie. A potom tiché „Pst“ z úst Meredith. Stefan začal: „Hej, vy dvaja, už aj...“ Hlas mu znel rozkazovačne, no potom sa rozkašlal a Damon s Mattom si to vysvetlili ako príležitosť vyštartovať k dverám.

Vonku na verande penziónu bolo stále veľmi teplo. „Takže tu budeme bojovať na život a na smrť?“ uškrnul sa Damon, keď zostupovali zo schodov a zastali pri štrkovom chodníku.

„Mne to vyhovuje,“ mykol plecom Matt. Vedel, že Damon zvolí zákerné metódy. Cítil to v kostiach.

„Uhm, je to aspoň blízko,“ blysol Damon tým svojím slávnym, zbytočne žiarivým úsmevom. „Zavrešíš o pomoc, môj braček je v salóne a stihne ňa zachrániť. Tak a teraz vyriešime otázku, prečo sa staráš do mojich vecí a čo tým vlastne myslíš, keď...“

Matt mu vrazil do nosa.

Netušil, o čo sa Damon pokúša. Keď raz chlap chlapa vyzve na férovku pred dom, tak sa asi chce pobiť. Nezačne prednášať prejavy. A keď sa o to náhodou pokúsi, tak ho čaká nálepka zbabelca, alebo ešte niečoho horšieho. Damon nepôsobil ako typ, ktorému také pravidlá treba osobitne vysvetľovať.

Lenže Damon sa vždy vedel porátať s každým útočníkom, a ešte ho aj stihol dôkladne pourážať. Tak to bolo predtým.

Predtým by mi zlámal kosti v ruke a ešte ma domlátil, uvažoval Matt. No teraz... teraz sa mu rýchlosťou takmer vyrovnám. Navyše som ho prekvapil.

Matt opatrne pohýbal prstami. Jasné, vždy to po údere bolí, ale ak Meredith vrazila Caroline, tak ja môžem vraziť...

Damonovi?

Uf, fakt som práve zrazil z nôh Damona?

Utekaj, Honeycutt, začul v hlave hlas svojho bývalého trénera. Utekaj a radšej rovno zdrhni z mesta. Zmeň si meno.

To som už skúsil a nevyšlo to, kyslo si pomyslel Matt.

Lenže Damon nevystrelil zo zeme ako démon z hlbín pekla, s dračími očami a silou zúriaceho býka, ktorá by Matta načisto prevalcovala. Skôr to vyzeralo, že je v šoku a zhnusený. Od končekov rozstrapatených vlasov až po ušpinené topánky.

„Ty... hlúpy... detinský...“ Prešiel do taliančiny.

„Prosím ťa,“ začal Matt. „Prišiel som sa biť, nie? A ten najbystrejší chlapík, akého som kedy poznal, mi raz povedal: Ak sa chceš biť, nerozprávaj. Ak sa chceš porozprávať, nebi sa.“

Damon sa zdvihol na nohy, oprašoval si džínsy, oberal si z nich pichliače a pokúsil sa zavrčať. Lenže zvuk mu nejako nevyšiel. Azda to spôsobil nový tvar očných zubov. Možno do toho vrčania nevložil dosť silné presvedčenie. Matt už videl dosť chalanov, čo v súboji utržili porážku, aby mu bolo jasné, že táto bitka sa skončila. Obliala ho vlna zvláštnej veselosti. Nepríde o žiadnu končatinu ani orgán! Bola to neskutočne vzácna chvíľa.

Tak dobre, a mám mu podať ruku? Na otázku sa mu v hlave ozvala rýchla odpoveď: Jasné, tak ako sa dá podať ruka dočasne omráčenému krokodílovi. A načo by ti vlastne bolo desať prstov?

Fajn, pomyslel si a obrátil sa, že prejde späť do penziónu. Kým bude žiť – a možno to ani nebude tak dlho –, si túto chvíľu zapamätá.

Vošiel dnu a narazil do Bonnie, ktorá letela von.

„Matt, ach, Matt!“ zvolala. Šialene rýchlo sa poobzerala. „Ublížil si mu? Alebo on ublížil tebe?“

Matt si tresol pästou o dlaň. „Ešte stále sedí na zadku,“ dodal.

„To nie!“ zhíkla Bonnie a uháňala von.

Aha. Takže žiadne uvítanie pre hrdinu. No aj tak to nie je zlý večer.

„Čože to urobili?“ spýtala sa Elena Stefana. Ruku až po plece a tiež stehno mala obložené studenými obkladmi

od pani Flowersovej – starenka jej jednoducho odstrihla džínsy. Pani Flowersová jej utierala zaschnutú krv z hrdla bylinkami.

Srdce jej búchalo, ale nie iba od bolesti. Ani ona netušila, že Stefan, keď nespí, vníma myšlienky a dianie v celom dome. Stihla len rozochvene zaďakovať Bohu, že spal vtedy, keď ona s Damonom... Nie! Musí na to prestať myslieť, a to hneď!

„Vyšli von, lebo sa chcú biť,“ zopakoval Stefan. „Viem, je to šialené. Je to však zároveň otázka cti. Nemôžem do toho zasahovať.“

„Ja môžem. Ak ste už skončili, pani Flowersová.“

„Iste, drahá Elena.“ Pani Flowersová jej ešte obviazala krk. „Už by si nemala dostať tetanus.“

Elena sa zastavila. „Mala som dojem, že tetanus človek dostane po porezaní hrdzavým nožom. A Da... ten nôž vyzeral nový.“

„Tetanus dostane človek zo špinavého noža,“ opravila ju starenka. „No toto,“ zdvihla fľašku, „je recept starej mamy, ktorý udržal veľa rán bez infekcie. A to celé sto... roky.“

„Fíha,“ povedala Elena. „O starej mame som zatiaľ nepočula. Ona bola... ránhojička?“

„Isteže,“ prikyvovala pani Flowersová. „Dokonca ju obvinili z čarodejníctva. Lenže ani na súde sa nič nedokázalo. Tí, ktorí ju obžalovali, sa akosi nezmohli na slovo.“

Elena pozrela na Stefana a stretla sa s jeho pohľadom. Mattovi hrozilo, že bude súdený – za údajné znásilnenie Caroline Forbesovej, ktorú vraj omámil nejakou novou strašnou drogou. A tak sa všetko, čo súviselo so súdmi, stávalo zaujímavou témou. No pri pohľade na Stefanovu ustarostenú tvár si Elena povedala, že teraz tú tému nechá tak. Stisla mu ruku. „Musíme už ísť, ale o starej mame sa ešte určite porozprávame, pani Flowersová. Musela to byť obdivuhodná žena.“

„Ja si ju pamätám len ako vetchú samotárku, ktorá neznášala hlupákov a takmer každého pokladala za hlúpeho,“ odvetila pani Flowersová. „No, ja som na tom bola podobne, až kým ste neprišli vy, deti moje. Trochu ste ma prebrali a za to vám ďakujem.“

„To my vám musíme ďakovať.“ Elena objala starenku a pocítila, ako sa jej takmer zastavilo srdce. Vnímala totiž Stefanov pohľad – pohľad plný netajenej lásky. Pravdaže, všetko dobre dopadne. Aspoň pre ňu.

Robím si starosti o Matta, pomyslela si smerom k Stefanovi, len aby otestovala ich telepatické spojenie. *Damon je stále príliš rýchly a vieš, že Matta neznáša.*

Myslím, odvetil nemo, no zato so sarkastickým úsmevom Stefan, *že to si povedala veľmi mierne. No tiež si myslím, že starosti si môžeš nechať na neskôr. Až zistíme, kto z nich sa vráti doráňaný.*

Elena si ten úsmev skúmavo prezrela a na chvíľu si

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.